

## Arrest

nr. 350 576 van 16 juli 2026  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. ELGAZI  
Terninckstraat 13/C1  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2026.

Gelet op (oud) artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 mei 2026.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 23 juli 2025 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 februari 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing getiteld: *“Beëindiging van de behandeling van het verzoek”*.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Hierbij meld ik u dat ik de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming beëindig op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.*

*U heeft namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 5 februari 2026 opriep voor een persoonlijk onderhoud. U heeft mij geen geldige reden meegedeeld om uw afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van twee dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.*

*Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van subsidiaire bescherming.*

*Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de door u ingezette asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”*

## 2. Verzoekschrift en stukken

Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van (oud) artikel 57/6/5, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 18, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker meent onder meer dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van een onvolledig en onjuist feitenkader, zonder voldoende onderzoek of motivering en zonder naleving van de zorgvuldigheidsnormen en het recht van verdediging. De beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming heeft tevens tot gevolg dat verzoeker zonder enige inhoudelijke beoordeling van zijn aanvraag het risico loopt op verwijdering naar zijn land van herkomst, zo betoogt hij.

Na de uiteenzetting van zijn middel vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op een aanvullend onderzoek van verzoekers asielaanvraag.

Verzoeker voegt stukken bij zijn verzoekschrift die hij in de inventaris benoemt als volgt:

- “1. *Bestreden beslissing van het CGVS;*
2. *Beslissing van het Bureau voor Juridische Bijstand;*
3. *E-mail aan CGVS dd. 10.02.2026;*
4. *E-mail aan CGVS dd. 05.02.2026.”*

## 3. Nota

Op 13 maart 2026 maakt de commissaris-generaal een “*NOTA Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*” over. Verzoeker maakt geen bezwaar tegen de behandeling via een louter schriftelijke procedure.

De partijen dienen geen pleitnota in.

## 4. Beoordeling

4.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

4.2. De bestreden beslissing steunt op (oud) artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met name indien :*

*1° de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft;”*

Gelet op het bepaalde in artikel 18, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, bedraagt de door de koning bepaalde redelijke termijn om schriftelijk een geldige reden mee te delen voor afwezigheid in deze twee dagen na de vastgestelde datum van het persoonlijk onderhoud, zoals ook in de oproeping van het persoonlijk onderhoud werd vermeld.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uit de uiteenzetting in het verzoekschrift en het mailverkeer van verzoekers raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker de oproepingsbrief voor het persoonlijk onderhoud dat zou doorgaan op 5 februari 2026 effectief ontvangen heeft. In het verzoekschrift wordt de ontvangst van de oproeping niet betwist en de advocaat mailde de dag van het persoonlijk onderhoud om te zeggen dat verzoeker ziek was.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing echter vast dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan deze oproeping en dat verzoeker haar geen geldige reden heeft meegedeeld om zijn afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van 2 dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat een e-mail van zijn raadsman waarin wordt gemeld dat verzoeker ziek was op de dag van het persoonlijk onderhoud kan volstaan als geldige reden om geen gevolg te geven aan de oproeping voor het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker heeft immers nagelaten om ook tijdig het bewijs van deze door hem opgegeven reden in de vorm van een medisch attest te bezorgen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde zijn afwezigheid op het persoonlijk onderhoud te rechtvaardigen. Dat op 10 februari 2026 nogmaals een e-mail werd verzonden door verzoekers raadsman met de melding dat het persoonlijk onderhoud niet kon doorgaan omdat verzoeker ziek was en de vraag om het onderhoud opnieuw in te plannen, doet niet anders denken. Hierbij werd evenmin een medisch attest gevoegd. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij meent dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou hebben gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het verdere betoog waarin verzoeker onder meer aanvoert dat het recht van verdediging een fundamenteel beginsel van het Unierecht is, dat geen enkele gelegenheid tot "*wederhoor*" werd geboden en elke vorm van hoorplicht werd ondermijnd, is niet dienstig nu niet blijkt dat ten onrechte zou zijn besloten tot de beëindiging van het verzoek om internationale bescherming op grond van (oud) artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Daar verzoeker zonder geldige reden geen gevolg heeft gegeven aan de oproepingsbrief voor een persoonlijk onderhoud, mocht de commissaris-generaal stellen dat verzoeker het hem onmogelijk maakt te oordelen of hij nood heeft aan internationale bescherming en dat zijn gedrag blijk geeft van desinteresse. Dat verzoeker heden de bestreden beslissing aanvecht, noch de communicatie door zijn raadsman doet daaraan afbreuk. Om dezelfde reden is verzoekers betoog waarin hij het gebrek aan verzoek om inlichtingen of verder onderzoek hekelt evenmin dienstig. Niets belet verzoeker overigens om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen, waardoor hij de mogelijkheid heeft om alsnog te worden gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Betreffende verzoekers betoog dat de beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming tot gevolg heeft dat verzoeker zonder enige inhoudelijke beoordeling van zijn aanvraag het risico loopt op verwijdering naar zijn land van herkomst, wordt nog toegevoegd dat in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak wordt gedaan over een terugkeerbeslissing of verwijderingsbeslissing. De Raad gaat enkel na of er op correcte wijze toepassing werd gemaakt van (oud) artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde. De bestreden beslissing houdt op zich geen terugkeerbeslissing of verwijderingsbeslissing in.

4.3. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend zesentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

M. RYCKASEYS